

Shyqyri Fejzo

me Vërejtje
në shënime
...portofol

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-32-2

F3P

tregime
humoristike

84-32-7

F 3P.

Shyqyri Fejzo

Vërejtje
me shënim
në portofol

tregime
humoristike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga
... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga
... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga

... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga
... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga
... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga

RRENJË TË FORTA

... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga
... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga
... dhe të tjerë, të cilët kanë qenë të rrezikuar nga

Me t'u kthyer nga qyteti, fillova të mos e ndieja
veten mirë. Kam gëzuar gjithnjë shëndet, të plotë,
bile dhe tani si molla jam, por atëherë nisa të shqet-
ësohesha, sidomos kur shkoja të merrja qumështin në
stallat e tufave kolektive. Besomëni! Më ziente ko-
ka, sa dilja nga shtëpia e gjersa sosja atje me enët e
qumështit në dorë. Po kjo sikur s'qenkesh mjaft.
S'më linin rehat as të tjerët. Vetëm dy ditët e para
s'më trazuan, se demek i kishte marrë malli për mua,
se paskësja qëndruar gjatë andej nga kasabaja. Po
pastaj, thua ti? Lëre se ç'vajti! Më vënë përpara dhe
nuk dija se ku do të përfundoja. Si me terezi i lë-
shonin ato të shkreta fjalë, që unë e merrja vesh se
cilin thumbonin. Ama, kot nuk thonë nganjëherë, se
në këtë botë lahen të gjitha. Ç'ishte e vërteta, borxh
të gjithëve ua kisha bërë, kujt më shumë e kujt më

pak, po se do vinte dita që të ma punonin ashtu, kurrë nuk ma kishte prerë mendja. Dhe shkak u bë në bagëti, dreqi i mori, se, po të mos kishin qenë ato, nuk do të më kishin rënë një barrë telashe, në kohën kur u thinja.

Të themi atë që është, unë që në krye të herës i kam pasur shumë qejf bagëtisë. Pse ta fsheh! Me to unë jo vetëm e kaloja mirë, po edhe kur dola në pension, po të mos kisha delet, do të kisha luajtur nga fiqiri. Ditën i kullosja mezhdave, anës arave e ledheve. Zarar kurrë nuk bëja, ndaj dhe me njeri kurrë nuk u përfola. Kur doli në pension dhe shoku im i fëmijërisë, Banushi, edhe më mirë u bë. Ngado të shkoje, ne të dy do të na shikoje duke kullotur dhentë. Ore, asnjë ditë nuk u ndamë. Mirëpo, kjo pranverë, gjynah mos qoftë, sikur na mori mësysh. Terezinë na e prishi një mbledhje që u bë në fshatin tonë. Aty u vendos që bagëtinë e oborrit personal ta bashkonim në një tufë kolektive. Mendje-mendje dëgjoje atë ditë. Njëri thoshte se do të shpëtonim vetë e me kalamaj, një tjetër ia priste se nuk kishte ku të yente më bukur, e më the të thashë. . . Edhe unë dakord qeshë, me të dyja duart. Pse, çfarë isha, të bëja ndryshë? Gjithnjë i pari kam qenë. Po pastaj si do ta ruaja nderin e djalit, që ishte kooperativist i dalluar? Fjalën e dhashë, por thellë në zemër sesi më vinte për ato të uruara bagëti. Çuditësia edhe vetë. Unë isha ai që dorëzova një pendë qe, një lopë dhe 30 krerë dhen, kur u ngrit kooperativa dhe tani më ardhkësh keq se do të futja në tufën e kolektivit dy gika gjë! Dhashë e mora ta gjeja se nga më vinte kjo, por s'ia dola mbanë. I rashë pastaj shkurt: «Po u plake, t'u shtoka më shumë meraku».

Llafosa edhe me djalin një natë, por ai seç më përrallisi për një mikrob të pronës private. Të kish qenë ky lanet, që ma bënte mendjen taravok!?

— Rri, more! Rri, të them, se nuk merr vesh nga këto punë ti! — i thashë djalit. — Unë u bëra 65 vjeç dhe nuk di ç'janë sëmundjet në trupin tim. Po ta kisha atë mikrobin që thua, do të ta kisha ngjitur ty e pjellës sate.

Ai qerrata qeshi mirë e mirë, po kur e pashë si vëngër, ma ktheu:

— Nuk duket ai, or baba, jo!

Turli mendjesh më vinin, kur rrija duke kullotur dhentë. Nganjëherë më mbante shpresa se ajo që kish nisur, nuk do të bitiste. Te ne hante pula gurë. Edhe kooperativa po hiqte mundim me të lehtëtat e saj, jo t'i shtonte dhe dy hise!

Në mbledhjen tjetër që u bë në fshat për këtë punë, dy bashkëfshatarët e mi folën si të kishin qënë në një mendje me mua. Thanë që, demek, ne nuk kemi zahire dhe ahure për tufa të mëdha. Mirëpo Banushi ia priti aty për aty:

— Në ato toka ku kanë kullotur deri tani, atje do të kullosin prapë. Kurse ahuret, t'i bëjmë vetë, se nuk i kemi duart të thara, de!

«Hajde të sqaruar, hajde, që bëka shoku im!» thashë i heshtur.

Këto ndodhira nuk po më hiqeshin nga mendja, kudo që isha. Bari rritej dhe bagëtitë e mia shtu qumështin, po edhe stallat e tufave kolektive nuk po mbeteshin pas. Brigada foragjere nuk po gjente vend të fuste sa më shumë ushqime të thata për bagëtitë. Ashtu si po merrnin udhë punët, e pashë se edhe tufa ime i kishte ditët të numëruara. Ndash edhe men-

dimet më shtoheshin përditë. Nga të gjitha llojet më vinin në kokë. Erdha e u bëra si i shushatur. Më dukej se çdo ditë kisha pirë esëll një kile raki marreje.

«Po sikur të mos i çoj fare dhentë e mia në tufë? — më vinte një mendje. Jo, jo! Kjo nuk bëhej. — Po fjala që ke dhënë? — ia priste mendja tjetër. — Apo nuk je dhe burrë me thinja!» U mendova si shumë për atë hall që më kishte mbirë në pleqëri. Një ditë vendosa si do të bëja. Do t'i shisja, se të miat i kisha, në fund të fundit! M'u duk se u lirova. Shpejt e shpejt i them Latifit, tim biri, se vëllai i tij atje në qytet na paskësh një hall të madh dhe unë do t'i dërgoja ca para. Kësisoj, vura tufën e dhënve përpara që me sabah dhe sosa në pazar. Si e mbylla birinxhi pazarin, zura një taksi, u kapardisa mirë e mirë në të dhe vajta drejt e te djali në shtëpi. Të gjithë u gëzuan sa më panë, se kisha goxha kohë që nuk qeshë dukur andej. Kur ua zura fillesh se kësaj here do të rrija si gjatë, më ngjau se u çuditën pak, po nuk e shfaqën. Dhe për të çuditur ishte vërtet. Njerëzit në verë vinin në fshat për hava nga qyteti, kurse unë... Për punën e pazarit dhe të bagëtive nuk e hapa gojën. Mirëpo, këto punë, or xhan i vëllait, s'i mbushin dyzet ditë e dalin mbi dhe. Ma do mendja që ai qerrata çun në ca pika mua më ka ngjarë. Një ditë, duke pirë kafe, si larg e larg më tha:

— Nuk më ndihmove me ca para për atë hallin e madh që pata, o baba.

«Ehë! — thashë me vete. — Kjo punë paska marrë erë!» Kur e pashë se lakrorit i ishin hequr petët, i tregova një për një tim biri se si kisha bërë.

— E kam marrë vesh me kohë, — ma ktheu ai, kur mbarova së rrëfyeri. — Nuk të kam rënë në sy, së kisha frikë mos mërziteshe dhe ikje fare. M'i tha të gjitha Banushi mua, kur e takova një ditë këtu në qytet.

— Pse nuk e ftove të vinte dhe këndeje e të bënim ca muhabet, mor lanet? — ia prita, po mendja më fluturonte gjatë: «Si, më paskësh kallëzuar, firauni!»

Ai s'm'u përgjigj e vazhdoi:

— Ishte bërë stallier i tufës kolektive. «Po nuk ndërroi mendje Qerimi, — më tha, — mos të piqemi më bashkë!»

Mua nisën të më kullonin djersë të ftohta.

«Kur e dika Banushi meselenë time, s'do të ketë mbetur njeri pa e marrë vesh në fshat,» blova me mend. Kjo ishte ç'ishte. Ç'më ishte dashur ai avaz në pleqëri! Kush i mbante tani ata të fshatit, pa le të tjerat! E vendosa të blija dhentë dhe të keshesha mënjëherë. Sa më shumë të vonohesha, aq më keq do të ishte për mua. Në kurrizin tim do të binin të gjitha kopaçet.

— Vetëm katër krerë merr, se të tjerat i ka blerë Latifi! — më tha çuni. Dhe unë ashtu bëra. Bleva dhentë dhe u nisa për në fshat. Doemos, u gëzuan nusja, djali dhe fëmijët; u qeshë kthyer pas aq kohe larguar. Po edhe mua malli ama më kishte këputur për të gjithë. Të nesërmen në mëngjes, pasi u bëra edhe nga një shenjë në vesh me thikë dhenve të blera, i nisa për në tufën kolektive. Të parin, në rrugë, për drejt, poqa Banushin. Nuk priti më por, sa më pa, e zbrazti të shkretën:

— Në merá i pate për verë ato dhen, ore Qerim?

Nuk ke frikë se të ftohen dhe t'i zë purtha, po i sotle në tufën e përbashkët? ... Bah, bah! Ç'paske qenë! Po si t'u mbush mendja, a derëbardhë? — vazhdoi pa të keq ai.

Ditën e parë dhe të dytë vetëm Banushi u ndje, kurse të tjerët dëgjonin dhe nuk bënë zë. Mirëpo, si erdhën punët më vonë, e kuptova se ma paskëshin bërë kastile. Kishin ndarë ditën e tretë për t'u hedhur në «aksion».

— A të kanë qumësht dhentë, o xha Qerim? — thërriste Shanikoja.

— Të gjitha dhentë, jabanxhie t'i zuri gjaku, o i uruar, që u preve veshët? — ia priste një tjetër.

— Xha Qerimin mos e ngacmoni, se ai i bleu detet dhe i solli në tufë. Kjo tregon se e ka kuptuar gabimin, — hidhej Brahoja, sekretari.

— Mirë, o, mirë, po i ka sakatuar nga veshët, që t'i njohë si mallin e tij.

— Shenjat në i hoqëm me kohë dhe njëherë e mirë, e ky kërkón të na i kthejë prapë!

Brahoja po nxirrte paketën. Më dha një cigare dhe, si e ndezëm, po më shikonte drejt e në sy, demek ishin të vërteta ato fjalë? Unë i ula sytë. Ndjeva dorën e sekretarit në qafë. Kjo gjë sikur më ngrohu ca.

Vërtet paskësh qenë mikrob i keq e me rrënjë të forta ai i pronës private!

NË FSHAT, PËR «PUSHIME»

Mora lejen e zakonshme dhe vendosa të shkoja në llixha. Sa herë që kthehesha prej andej, nuk më therte më çapoku i majtë. Ditën kur do të nisesh, më erdhi në shtëpi Estrefi dhe më turbulloi mendjen:

— Aman, të keqen! Ç'i do llixhat! — më tha. — Më mirë vemi në fshat mysafirë! Mos ma prish, më qafsh, se do të kënaqesh, ke për të parë! Kur qeshë tre vjet të shkuar, vend nuk gjenin ku të më vinin. Raki e mish gjer në gju, ngado që vajta!

— Nuk vij, jo, — ia ktheva. — Nga ajo anë, që thua ti, as që më bëhet vonë. Kam qenë para teje në fshat unë, xurxull më nxorën një herë. Të më shtrydhje, raki nxirrja. Po ai m'u qep mua dhe, bëri ç'bëri, aty nga dreka më shkuli nga vendi. Tari-koja, ime shoqe, më kot u përpoq të më pengonte. Edhe asaj i vajti mundimi huq.